

BUDAPESTI
KÖZMŰVEK

FKF

A királylány manója

Egyszer volt, hol nem volt... Kezdhethnénk így is, ha ez mese volna, és ha ez a dolog tényleg csak egyszer történt volna meg.

Sajnos azonban minden reggel, délelőtt, délben, délután és este ugyanaz volt a móka: a palota legfelső szobájából egész nap kiabálás, szitkozódás, veszekedés, csapkodás hallatszott. Ilyenkor mindenki fejvesztve menekült, a palota lakói futottak, amerre láttak, és fedezéket kerestek maguknak.

Még a kerti virágok is összezárták szirmaikat, csészeleveleikkel befogva illatos fülüket, a hangyák is riadtan szakították meg útjukat munkába menet, és egymást tiporva rohantak vissza nyugalmas, földalatti otthonukba, szanaszét hajigálva az aznap gondosan összegyűjtögetett pró morzsákat és egyéb kincseket.

A napok így borzasztóan rossz hangulatban teltek...

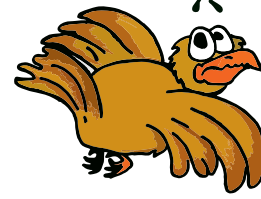
Azt kérdezitek, ki volt az, aki ezt a perpatvart művelte minden áldott nap?

Nem más, mint a királyi család egyszem gyermeke, Emma királyné.

Senki meg nem mondta volna erről az elbűvölően csodaszép, varázslatosan bájos leánykáról, hogy micsoda egetrengető

fúria, és hogy egy komplett hétfejű háziszárkány lakozik benne. Mindig morgott, állandóan zsörtölődött, egyfolytában kötekedett, furtonfurt piszkálódott.

Szülei, a király és a királyné igyekeztek minden földi jót megadni szeretett gyermeküknek, hátha ezzel is csillapítják Emmuskájuk rossz kedvét, így aztán a kislány külsejére valóban nem lehetett panasz: pompázatos ruhákban járt, elegáns cipőkben libbent ide, toppant oda, finom parfümillat felhője burkolta be elegáns alakját, s mindehhez gyönyörű szőke hajfürtjei csak úgy aranylottak a napsütésben, tengerkék szemével pedig nem volt lélek, akit meg ne babonázott volna.

Jaj, de a szobája! Mégilyen rendetlen, piszkosmocskoskoszos, szedett-vedett lakosztályt nem látott a világ! Ki gondolta

volna erről a világszépe királykisasszonyról, hogy ennyire ápolatlan, trehány, elhanyagolt és igénytelen, ha a környezetéről van szó?

A reggelek már eleve nagyon rosszul indultak. A dajka ébresztette a királyné lányt, és soha nem állta meg szó nélkül, amikor széthúzta a függönyöket (ezzel beengedve a mindent láthatóvá tévő fényt), hogy mekkora kosz és kupleráj van már megint ebben a szobában.

No, erre aztán Emma királyné szeméi kipattantak, máris mérgesen talpra ugrott az ágyból, és azonnal nagy hangon rákezdte:

– Nem megmondtam már százszor, hogy ide be ne tudd a lábad még egyszer! – sipította fejhangon. – Ez az én szobám, úgy van jól, ahogy van és punktum! – ezzel egy határozott mozdulattal kitaszajtott a toronyszobájából a szegény dajkát, aki azt se tudta, hova legyen rémületében.

Ezek után a királyné nagy dérral-dúrral, csattogással, csapkodással, puffogással neki kezdett a napjának.

– Anyaaaaa!!!
– kiabált ki mér-
gesen a folyosóra,
majd ki az ablakon:
– Apaaaaa!!!...
Valakiiii!...

A szülei ilyenkor egymást megelőzve szaladtak fölfelé a palota lépcsőin, hogy mihamarabb lecsendesítsék barátságosan lányukat. Amikor Emma szobájához értek, nagy levegőt vettek, hogy a gyerekszoba áporodott levegőjét ne is nagyon kelljen belélegezniük, és igyekeztek

sehová sem nézni, hogy ne lássák azt az irdatlan nagy szeméttengert, ami csak úgy áradt, hömpölygött szerteszét, a valaha még pompás bútorokat is elfedve.

Ám tenni ők sem tudtak semmit ezzel a nagy piszokkal. Mert a lányukkal szemben is tehetlenek voltak.

A királynő egész nap csak parancsokat osztogatott, hogy mit hozzon neki ez, mit vegyen neki az, milyen ételt szolgáljon föl neki emez, milyen italokat cipeljen föl amaz.

És közben mindent szétpakolt, az új holmik, ruhák, játékok csomagolásait csak félredobta, az ételek maradékát, a csokipapírokat, a sütis dobozokat, a zacskókat leszórta a padlóra, a poharakat, palackokat berugdosgatta az ágy alá, vagy ahol még hely volt.

Minden, de minden szanaszét volt a királynő szobájában! Azt pedig egyszerűen senki nem értette, hogy a tengernyi szolgáló közül miért nem engedi egyiknek sem, hogy rendszeresen kitakarítsa a lakosztályt.

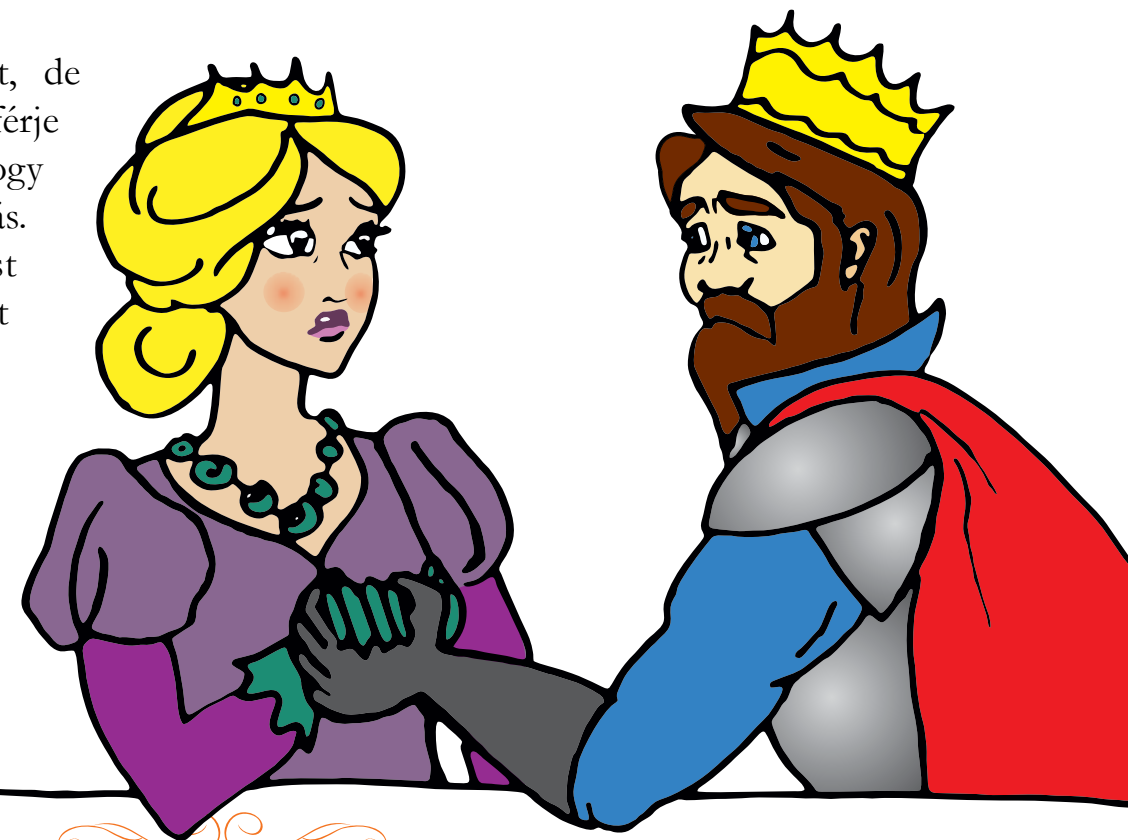
Egy nap, épp tegnapelőtt, a felséges királyapának nagyszerű ötlete támadt, amit természetesen azonnal megosztott hitvesével, a királynéval.

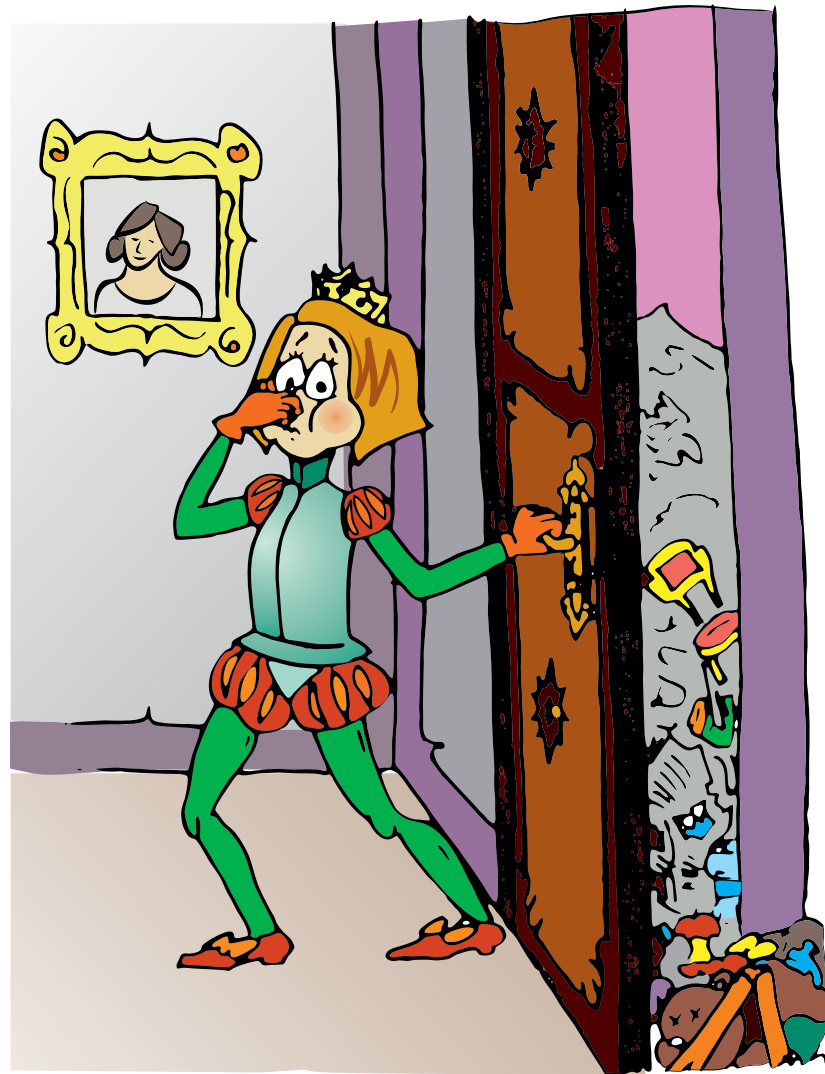
– Drága felséges feleségem, te is tudod, hogy most már mindenképpen kezdenünk kell valamit ezzel az áldatlan helyzettel – mondta komolyan.

A királyné szomorúan sóhajtott, de azért reménykedően csüngött férje minden szaván, mert érezte, hogy közel a mindent megváltó megoldás.

– Az egész udvar retteg most már a mi Emmuskánktól, akit ilyen-olyan szerencsétlen okokból ennyire rossz természettel áldott meg a sors. Ki kell hirdetnem népemnek, hogy aki rendre, móresre és ilyesmikre neveli a királynőt, annak adom fele királyságom és... egye fene, Emmát is viheti!

Így is történt. Ország-világ előtt közhírré tették, hogy aki megtanítja Emma királynőt a rendrakásra és a tisztaságra, az feleségül veheti a lányt, és még nagy vagyon is üti a markát. Mondanom sem kell, hogy jöttek a kérők szép számmal.

A birodalom minden tájékáról érkeztek a daliás vitézek, délceg királyfik, hercegek, grófok, bárók, de még a szegénylegények is megpróbálkoztak a szerencsével.

Úgy, ahogy jöttek szépen sorban, úgy buktak el mind szépen sorban. Pedig ezerféle módszerrel is kísérleteztek, hogy takaros menyecskét faragjanak a kis királynéból, de előbb-utóbb mindahányan menekültek, és inkább vívtak meg a veszedelmesebbnél veszedelmesebb sárkányokkal, ördögökkel, vadállatokkal, démonokkal és egyéb szörnyűségekkel. Volt, aki orrát-fülét befogva, szemét eltakarva botorkált ki a palota legfelső szobájából, csak hogy ne is lássa ezt a rettenetes káoszt, és ne hallja a lány rikácsoló sértegetését.

Emma királynő rosszabb volt, mint tíz Makrancos Kata. Az igazsághoz azért hozzátartozik, hogy egyik-másik dalia igencsak megtetszett neki, és már talán a derekát is beadta volna a lány, de győzött benne a kényelem, a megszokás és a lustaság. Egyszóval győzött

és maradt a piszok és a rumli. (És az egyik jóképű vitéz nem áttallotta azt mondani neki, hogy ő még ilyen „cáber és condorlott” fehérszeméllyel életében nem találkozott, amivel nyilván arra akart utalni, hogy Emma bizony meglehetősen nagy szemétdombon él.) Miután elfogytak a jelöltek, a királyi szülők búslakodásra adták a fejüket. „Ajaj, nincs remény, nincs remény...”, sóhajtoztak.

Ám egyszer csak történt valami érdekes!

A királynő épp az ágya alatt kotorászott egy kis kekszmaradék után, amikor látta, hogy valaki farkasszemet néz vele a szétdobált papír zsebkendők, cukorkás papírok, egyebek mögül. „Jeszusom, ez mi...”, sutyorogta csak úgy magának. Rettenetesen megijedt, pedig ez a nagy szemű valami elég kicsike volt, és tulajdonképpen mosolygott.

Ezért aztán Emma felbátorodott, és ott, az ágy alatt hasalva a koszban megkérdezte:

– Te engem nézel?
– Igen – válaszolt a kicsi, nagy szemű lény –, bár alig látlak ebben a felfordulásban.

– Jaj, ne gyere már te is azzal, hogy mekkora szemét van! – méltatlankodott a királynő, és teljesen megfeledkezett arról, hogy

meglepdjön, amiért egy ismeretlen valamivel társalog az ágy alatt.

– Miért, te nem tudod, hogy csupa szemét a szobád, hogy más sincs itt, csak hulladék hulladék hátán? Te tényleg nem látod?

Mi tagadás, Emma picit elszégyellte magát. Hú, ez elég kínos, hogy ez a kis apróság a nagy szemével miket mond!

– Egyáltalán ki vagy te? És honnan csöppentél ide? – kérdezte, miközben mindketten kikászálódtak az ágy alól.

– Kuka Manó vagyok az FKF-től – porolta le magát a kis nagyszemű.

– Aaa... kicsoda aaa... micsodától??? – kerekedett nagyra a lány szeme is.

– A Fővárosi Közterület-fenntartótól pottyantam ide hozzád.

A királynő nyelt egyet:

– Ter-fenn-tó... köz-tart-let... Miii??

– Ó, te még nem hallottál erről a vállalatról? A hulladékgazdálkodás és a köztisztaság birodalmáról?

– Hulla... közta... gazda... Micsoda? Nem értem, lassabban, kérlek... – esett kétségbe a királynő ennyi hosszú szó hallatán.

– És olyanról hallottál már, hogy szelektív hulladékgyűjtés meg újrahasznosítás?

– Szeket... szeve... szeles... újra... micsodaaa?

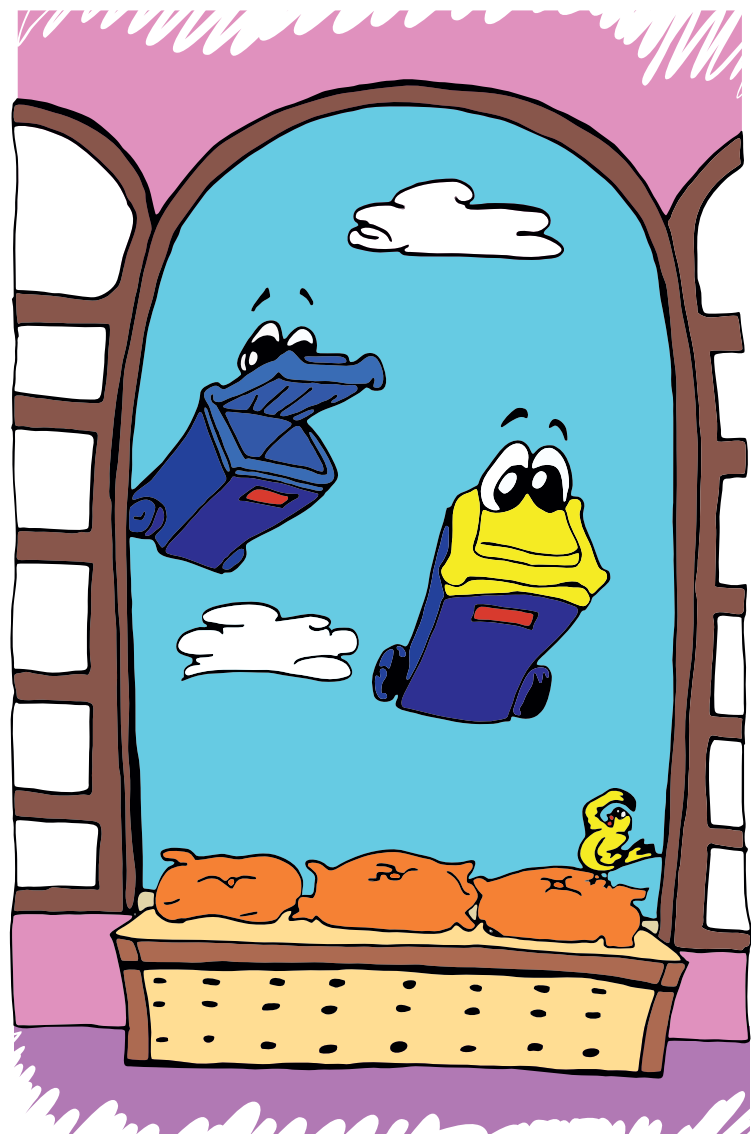
– Ó, kedves királynő, most már mindent értek! – csapott a homlokára a kicsi manó. – Azért vagy ennyire rendetlen, mert nem tudsz semmit sem a hulladékokról, sem arról, hogy hogyan kell őket gyűjteni, hova kell őket bedobni, mi lesz velük, hova kerülnek... És sajnos azt sem tudod, milyen jó dolog tiszta, rendes, hulladékmentes világban élni. Hisz

örökké csak itt vagy a szobádban, ami bizony úgy borzalmas, ahogy van... Önként ide biztos nem szívesen teszi be a lábát senki!

A királynő nézett nagyokat és hallgatott. Miről beszél ez a kismanó? És mit is mondott, melyik birodalomból jött? Ef-ká ef-ká?

– Idefigyelj, királynő – szólt Kuka Manó –, most elkápráztatjuk a világot, de legalábbis kiglancoljuk a szobádat, na, mit szólsz? Ebben tudok neked segíteni. És utána jöhetnek újra a kérők, hidd el, akkor már nem fognak elmenekülni...

A királynő megszeppenten ücsörgött rendetlen ágya szélén. Szétnézett a szobájában, és megpróbálta azt látni, amit mások, a többiek látnak. Látta, hogy a padlón mindenhol üres flakonok, dobozok, gyűrött zacskók, papírok hevernek, látta, hogy minden széken, fotelen, asztalon, polcon, szekrényen lóg valami kacat, itt-ott lifegnek a szakadt ringy-rongyok, minden olyan ócska, olyan piszkos, olyan bűdös, olyan csúf...

Ekkor meglátta magát a ruhásszekrény piszkos tükreben.

„Hiába szép a ruhám, hiába szép a hajam, hiába vagyok én a királylány... A környezetem mégis mást mutat...”, gondolta bánatosan.

A manó közben kitérte az ablakokat, hogy beáramolhasson a friss, illatos levegő, majd elkezdte felszedezgetni a földről a hulladékokat. Emma egyre nagyobb kíváncsisággal figyelte, ahogy Kuka Manó csoportokba, kis kupacokba rakogatja a különféle lim-lomokat.

– Mit csinálsz? Azt miért oda rakod? Azt miért amoda? – kérdezgette, miközben rámutatott a hulladékokra.

A kis manó válasz helyett kettőt csettintett pici ujjacskáival, mire a nyitott ablakon két sötétkék kuka repült be. Nem voltak teljesen egyformák: az egyik teteje világoskék volt, a másiké pedig citromsárga.

Emma elámult.

– Jesszus! – csapta össze kezeit – Mi történik most?

– Ebbe a két kukába fogjuk bedobálni majd-

nem az összes vacakot, amivel tele van a szobád, vagyis sze-lek-tál-ni fogunk. Persze nem mindegy, hogy melyik kukába mit teszünk. Legyen a szabály az, hogy a kék tetejűbe hajít-suk be az üres kekszes dobozt, vagy azokat a szétvágott rajzlapokat, meg dobjuk még be a müzli dobozát is. Sőt, az a lejárt újság is men-jen oda!

Emma elgondolkodott:

– Azt akarod mondani, hogy mindent, ami papírból van?

– Hű, micsoda megfigyelés! Igen, legalább-is, ami nem zsíros vagy ilyesmi... Amennyire csak lehet, azért legyen tiszta az a hulladék! Ekkor besegített a királylány is. Szedegette szorgalmasan a papír ócskaságokat.

– És a másikba? A sárgába? Abba mit?

– Még nem mondom meg, találd ki ezt is! Most, hogy összeszedtük a tiszta papírhulladékokat, tüntessük el a többit is.

Emma felvett a szőnyegről egy ásványvizes palackot, és kérdően nézett Manóra.

– Hm? Ez például? Sárgába?

Kiderült, hogy a műanyagból és a fémből levő persze, hogy fontos. A hosszú szavak listáján hulladékok mind mehetnek a másik kukába, szerepelt az új-ra-hasz-no-sí-tás is, emléksőt az almalé doboza is. Nagyokat kacagva, szel?... Ez annyit jelent, hogy a más-másféle versenyzve szedegették a sok vicik-vacak anyagú hulladékokból újra tárgyak, holmik holmit a szoba különböző zugaiból, fognak készülni a gyárakban.

szegleteiből, és dobálták be a kukákba. Emma királylány gondolkodott és gondolt. A végén látható volt, hogy maradt néhány kodott. Addig gondolkodott, amíg ezt nem „otthontalan” lim-lom, például a papír zseb- mondta:

kendők meg a csokis papírok, almacsutkák, – Manó, senki nem tud egy nap alatt megvált-ezekre Manó azt javasolta, hogy kerüljenek a tozni, még én sem... De sokkal jobban érzem közönséges szemetesbe, mehetnek nyugodtan magam így, hogy kicsit takarítottunk. Annyit ömlesztve. Majd amikor jövő héten a palota tudok ma, holnap, meg azután, meg azután elé gördül a kukásautó, szépen elviszi őket. megtenni, hogy ha itt hagyod ezeket a színes Egyszer csak - lássunk csodát - láthatóvá vált kukákat, akkor ezekben dobálom a fölös kacat- a szoba! Előkerültek a gyönyörű tárgyak, bú- jaimat. Egy kicsit biztos rendetlen leszek még, torok, még a kis királylányt is meglepte, mi- de erre a napra mindig emlékezni fogok, már ilyen helyes szobácskája van. csak azért is, mert úgy raktunk rendet, hogy – Jó, szétválogattuk ezeket a cuccokat, de mi- nem is veszekedtünk... Azt sem bánám, ha ért is? Miért nem raktunk mindent egybe? nem mennél el, vissza ahhoz a káéftéhez...

Biztos fontos, ha így csináltuk... – FKF-hez... Természetesen a történet vége csak az lehet, – Ezért most me- hogy Kuka Manó és Emma, a királylány ösz- gint jár a pont, mert igen, szebarátkoztak. Manó szépen visszatért a hul-

la-dék-gaz-dál-ko-dás és a köz-tisz-ta-ság birodalmába, de elég sűrűn beugrott a királylányhoz látogatóba (általában kukásautóval jött, bár egy alkalommal a hókotró hozta), és mindig elégedetten állapította meg, hogy a leányzó nemcsak rendet tart, de elmúltak a hisztis kirohanásai is, abbamaradtak a veszekedések, hisz sokkal jobb lett a közérzete a tiszta toronyszobájában.

Ahogy telt-múlt az idő, a lány néhány emelettel lejjebb költözött a palotában, mert szeretett nyitott ablaknál üldögelni és szagolgatni az ablak alatt illatozó rózsákat. Közelebbről vehette szemügyre a döngicsélő méhecskéket, a szorgosan cipekedő hangyákat is, és valahogy jó volt nézni, ahogy nő és nődögél a fű.

Szülei, a király és a királyné szívesen látta vendégül Emmuska barátait, királyfiúcskákat és egyszerű szabólegényeket, mert öröm volt hallgatni a jó társaság kacagását, néha vidám, néha komoly beszélgetését. Kíváncsian várták a pillanatot, mikor kerül ki közülük a Kérő, aki majd elviszi a háztól a királylányt és persze vele együtt a fele királyságot is.

És hogy el ne felejtsem, Kuka Manó nevét örökre bevésték szívükbe, akiről végül sosem derült ki, hogyan, s miképpen került annak idején a toronyszoba ágya alá. Mindvégig csak gyanították, hogy valamelyik herceg vagy báró ejthette el véletlenül a királylány megszelídítése közepette...

Feladatok

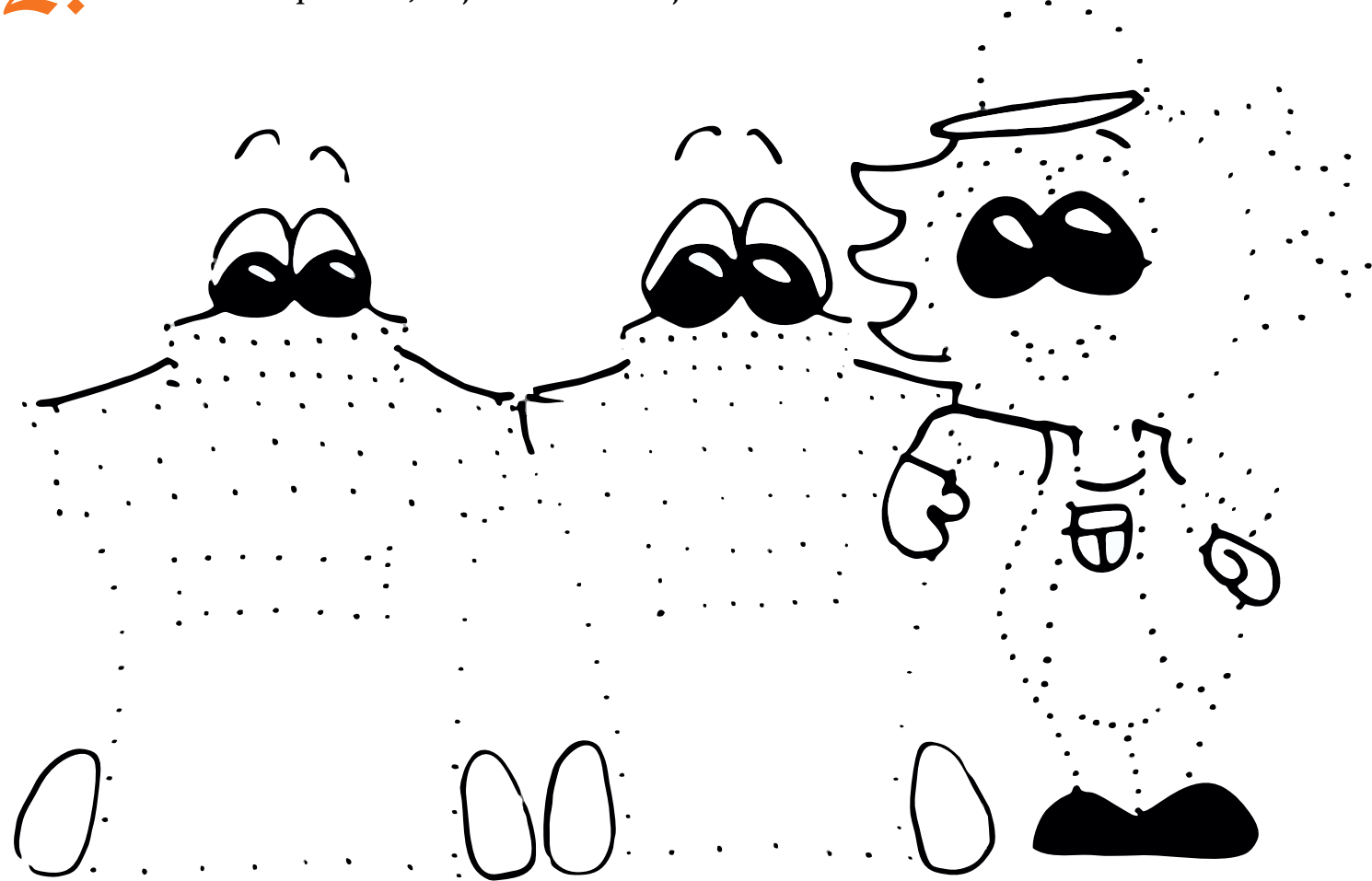
1. A képen a királynő rendetlen szobáját láthatod. Karikázd be a rajzon a hulladékokat, majd kösd össze őket a megfelelő kukákkal!

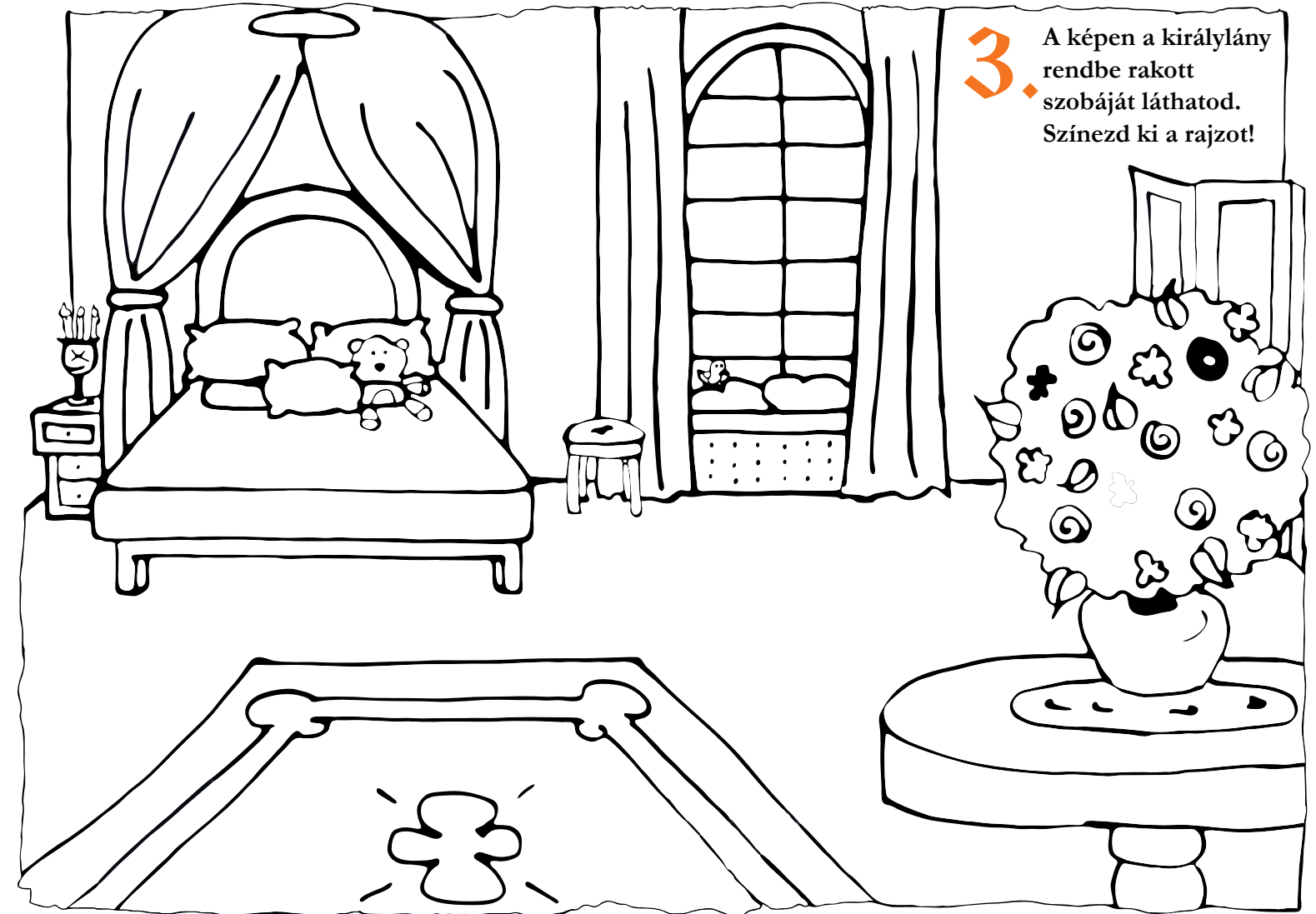
2.

Mit ábrázol a kép?
Kösd össze a pontokat, majd színezd ki a rajzot!

3.

A képen a királynő
rendbe rakott
szobáját láthatod.
Színezd ki a rajzot!

IMPRESSZUM

Kiadja a BKM Nonprofit Zrt.

Cím: 1116 Budapest, Kalotaszeg u. 31.

Telefon: 06 80 353 353

Weboldal: www.budapestikozmuvek.hu

A mesét írta: Orendi Éva

A rajzokat készítette: Ráduly Adrienn

Grafika: Miga Film Kreatív Reklámügynökség

Javított 2. kiadás - Budapest, 2022

Itt a vége, fuss el véle...